

TRAJA STARÍ MLÁDENCI

ZMIZNUTIE SNÚBENCA

H. J. BORNEMISZA

H. J. BORNEMISZA

TRAJA STARÍ MLÁDENCI

ZMIZNUTIE SNÚBENCA

Autor: © H. J. Bornemisza
Korektor: Mgr. Lenka Mondočková
Obálka: © Zuzi Maat
Ilustrácie: © H. J. Bornemisza
Rok vydania: 2022

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN: 978-80-570-3924-2 pdf

www.hjbornemisza.sk
www.facebook.com/h.j.bornemisza
www.instagram.com/h.j.bornemisza

PROLÓG

Keď sa Ilar prebral, uvidel nad sebou holé konáre stromov kolísajúce sa v popredí sivastej oblohy. Husté koruny sa preplietali v nepravidelnom tanci, ktorého strojom bol silný vietor. Pomaly sa prevalil na bok. Pocítil stvrdnutú zem a skaly, ktoré ho neprijemne tlačili do rebier. Rád by sa zamyslel nad tým, ako sa tam ocitol, ale nedostal príležitosť. Do zorného poľa mu vstúpil pár čižiem.

Zabijú Ťa, Ilarion. V lese. Nikdy nechod' do lesa. Nikdy. Spomenul si na Hugov vyplašený pohľad a na slová, ktoré na neho kričal rozochveným hlasom. Koľko mal vtedy jeho brat rokov? Osem?

Takže je to tu, koniec. Prežil som tridsaťdva rokov. Zbytočných rokov, pomyslel si. Videl mnoho, zažil mnoho, urobil mnoho, ale v tom momente sa všetko javilo malicherné a zbytočné. Zožierala ho ľútosť z toho, že neuvidí vyrastať Travisa. Nebude s ním žiť, uspávať ho a kolísať v náručí. Nenaučí ho jazdiť na koni, nebude sa smiať na jeho nešikovnosti ani rozčuľovať sa nad jeho tvrdohlavosťou. Lútosť nahradil dobre známy pocit zúrivosti.

„Zodvihnite ho!“ zakričal prísny hlas, ktorý Ilar okamžite spoznal. Koniec koncov prešli len dva dni, odkedy ho počul naposledy.

Dva páry silných rúk ho chytili popod pazuchy a vytiahli na kolená. Ilar pohlol krkom na obe strany, až mu

v ňom nepříjemne zaprašťalo. Najprv pozrel na dvoch mužov, ktorí stáli vedľa neho, každý z jednej strany. Bra-
du až po nos im prekryvali šatky, na hlave mali nasadené
klobúky, a tak jediné, čo videl, boli ich oči. A zbrane ktoré
sa, na rozdiel od tváří, ani nesnažili skryť.

„Nič neskúšaj, Durgen. Ani na jedného z nich tvoje
schopnosti neplatia. Jeden je Bránič a druhý Odrážač.“

„Čomu vdáčim za takúto osobnú audienciu?“ preho-
voril a pozrel na muža, ktorý mal na svedomí jeho únos
a pravdepodobne bude mať na svedomí aj jeho smrť.

Ilar vedel, že ho raz zabije niekto vplyvný. Koniec kon-
cov medzi takými ľuďmi si urobil najviac nepriateľov. Aj
priateľov, ale to mu bolo v tom momente hovno platné.
Rozhliadol sa po lese poprášenom tenučkou vrstvou sne-
hu a znovu pozrel na svojho únoscú.

„Pekné miesto. Takmer romantické,“ zhodnotil po-
smešne. Pokoru sa nesnažil ani predstierať. Keby vedel,
že mu prosby či poníženie zachránia život a dovolia mu
byť so synom, urobil by to. No na muža oproti nemu nič
také neplatilo.

„Ty niktoš!“ začul Ilar predtým, než muž vydal pokyn
a chlap po jeho pravici mu vrazil. A že to bola rana. V hla-
ve mu z nej poriadne zadunelo.

„Povedal som ti, aby si prestal. Varoval som ťa. Nemal
si sa pliesť do mojich záležitostí. Keby si mal rozum, zostal
by si vo svojej kaste. To, že si zbohatol, ešte neznamená, že
si jedným z nás.“

„Och, to nie som. Našťastie,“ odvetil mu Ilar a na zem
vypľul krv.

„Užil si si svoje dni slávy a teraz prišiel koniec. Každý
človek doplatí na svoje chyby. Ani ty sa tomu nevyhneš.
A žiaľ ani ja. Mnoho rokov som žil v presvedčení, že môj

najväčší omyl je pochovaný na dne neznámeho hrobu. Ale ako si správne zistil, nestalo sa tak. Žiaľ. Takže kde je?"

„Kto?“ Spýtal sa Ilar, akoby nevedel, o kom hovorí.

„Brochan.“

„Ktože?“ nedal sa a za svoju drzosť schytil ďalší úder. Opäť od toho istého chlapa. V duchu sa pýtal sám seba, či ho bije len on, pretože má silnejšie päste.

„Nepokúšaj svoje šťastie.“

„Poviem ti to. Keď priznáš, kto Brochan v skutočnosti je.“

Prišiel ďalší úder.

„Ak upadnem do bezvedomia, už ti to nepoviem, ani keby som veľmi chcel. Ako to teda bude?“ Ilar vedel, že to nechce vysloviť. Preto sa rozhodol na tom trvať.

„Je to môj syn,“ precedil muž pomedzi zuby, div že mu nepopraskali. „Kde je?“

„Nemám najmenšie tušenie,“ odpovedal mu Ilar úprimne a vzápätí sa rozosmial. Až kým jeho smiech neukončil výstrel.

1. KAPITOLA

Pondelok. Štyri dni od zmiznutia Nicholasa Aermana.

Hugo rozlepil oči a zhlboka sa nadýchol. *Úžasné*, pomyslel si a nadýchol sa znovu. *Opojné*. Vôňa čistých obliečok. Posadil sa a poobzeral po spálni vo svojom novom domove. Jednoducho, no elegantne zariadenému bytu dodávala punc dokonalosti všadeprítomná čistota.

Ako prvé Ilar donútil Huga, aby sa presťahoval. Jeho bydlisko by im vraj ničilo reputáciu a imidž. Hugo sa bránil, ale napokon sa bratovmu nátlaku podvolil. Samozrejme, pod podmienkou, že z ich nového biznisu nedostane žiadny zisk, kým mu svojím podielom nesplatí byt. Nechcel byť nikomu nič dlžný, ani Ilarovi.

„Stálo to za to. Aj keby som to mal splácať po zvyšok života,“ utvrdil sám seba potom, ako si doprial horúci kúpeľ.

Bol január, za oknami vládla zima a na okraji chodníkov sa hromadili kopy snehu. O takomto čase zvyčajne sedával vo svojom starom byte zabalený v troch dekách a od rána pil niečo, čo ho aspoň trochu zahrialo. Odsťahoval sa len pred mesiacom, a predsa nedokázal pochopiť, ako tam mohol vydržať desať rokov.

„Komfort robí z ľudí slabochov, Hugo,“ šomral si popod nos a kríval do spálne. „Nebud' hlupák. Nebud' ako oni.“

Rozhliadol sa po všetkej tej nádhere a zavzdychal. „Ale bude to ťažké. To veru hej.“

Len čo sa obliekol do nového čierneho obleku, zrak mu padol do rohu spálne. Bola tam. Čakala naňho a on bol konečne pripravený chopiť sa jej. Spravil k nej tri vratké kroky a pohladil ju po rukoväti.

„Prišiel tvoj čas,“ prihovoril sa kostenej vychádzkovej palici, ktorú mu daroval Ilar potom, ako mu jedna z tých skrížených beštíí rozdrúzgala kosti v nohe.

Aj keby chcel na tento nepríjemný zážitok zabudnúť, hrubá jazva na lýtku by mu to nedovolila. Občas si spomenul, ako utekal z krčiem, kde priveľa prehral alebo niekoho poriadne nasral. Koľko výpraskov si ušetril tým, že bol obratný a na krátke vzdialenosti aj pomerne rýchly? Mnoho. No tie časy už boli preč. Hugo sa pomaly zmieroval s tým, že bude krívať až do konca života.

Smrtič a ešte aj mrzák, pomyslel si a pozrel sa do zrkadla.

„Ale pekný mrzák. Ani smrť nemôže vyzerat' lepšie ako ja. Tak poď, Kostenka,“ prihovoril sa palici. „Ideme!“ vyhlásil odhodlane a vybral sa do kancelárie Detektívnej služby TRAJA BRATIA, ktorá sa nachádzala hneď vedľa jeho bytu.

Noe sedel za mahagónovým stolom, pozeral von oknom a cítil sa ako kráľ. Hladkal leštené drevo a obdivoval jeho robustnosť. Ešte viac však oceňoval skutočnosť, že na ňom nič nemal. Nijaké kopy prípadov, na ktoré nemá a ani nebude mať čas. Nijakí nadriadení, ktorí mu budú organizovať aktivity a hovoriť, čo má robiť prioritne. Nie, kdeže. Teraz bude mať priestor venovať sa svojej práci poriadne.

Dotiahnuť ju až do konca, tak ako vždy chcel. Chytí toho Vkladača. Už ho v tom nič nezastaví. A keď to dokáže, všetci z Komisariátu sa mu razom budú chcieť vopchať do priazne. Pri poslednej myšlienke sa zahanbil. Nerobil to predsa preto, aby si získal obdiv ľudí.

Posledné tri týždne sa nepohol z Oddelenia histórie darov Norgolskej verejnej knižnice. A vďaka svojim známostiam z práce sa dostal aj ku knihám, ktoré verejnosti až také prístupné neboli a v ktorých sa o Vkladačoch dozvedel najviac. Nakoniec novými informáciami zapísal celý poznámkový zošit.

Elenu Tarmin pre jej duševný stav medzitým odsúdili na celoživotný pobyt v Mursonovom centre, čo bolo podľa Noema omnoho horšie, než skončiť vo väzení. *Jej život nebude až taký dlhý*, povedal mu Hugo ihneď po vyhlásení rozsudku. *Ak od nej niečo chceš, tak sa poponáhľaj. Mursonovo centrum bude jej koncom.*

Noe musel zaŕahať za mnoho šnúrok a využiť ne jeden zo svojich kontaktov, aby ho pustili k Elene. Z elegantnej plavovlásky, ktorá dokázala popliesť hlavu nejdenému z bohatých obyvateľov Norgolu, však mnoho nezostalo. Vychudnutú postavu ovládala zmätená myseľ, z ktorej sa Noe dozvedel len jednu vec. *On ešte neskončil.*

„Prečo hladkáš ten stôl?“ vytrhol ho zo zamyslenia Hugo hlas. Noe sa pozrel jeho smerom a takmer spadol zo stoličky.

„Čo sa ti stalo?“ spýtal sa mladšieho brata.

„Umyl som sa.“ Hugo sa usmial od ucha k uchu.

Ten jeho úsmev je desivý, pomyslel si Noe.

„Ostrihal, oholil a nahodil som sa do nových šiat,“ pokračoval a otočil sa okolo vlastnej osi, aby si ho Noe mohol poriadne obzrieť.

„Ako hovorí Ilar, imidž to je polovica úspechu.“

„To je pravda,“ ozvalo sa od vstupných dverí a do kancelárie vošiel Ilar. „No tá druhá je práca a je najvyšší čas, aby sme sa do nej pustili. Máme kávu?“ spýtal sa, zatiaľ čo si vyzliekal kabát.

Hugo s Noemom na seba zmätene pozreli.

„Musím nám zohnať sekretárku,“ povedal Ilar skôr sám sebe než bratom. Pri tom všetkom mu úplne vypadla z hlavy. Zohnať kanceláriu v dobrej štvrti nebolo až také ľahké, našťastie sa mu to s trochou podplácania podarilo. Postaral sa o jej zariadenie, tiež o Huga a jeho bývanie. Potom nechal rozšíriť zvesti o ich novom podnikaní a napokon zohnal prvú klientelu. To všetko za dva mesiace. Hoci to posledné bola skôr náhoda. Pri tej myšlienke sa pozrel na vreckové hodinky. *Bude tu čo nevidieť*, pomyslel si.

„Máme prvý prípad,“ povedal smerom k bratom.

„Myslel som, že tým je náš Vkladač,“ ozval sa Hugo.

„Prvý platený prípad. Podpaľačstvo v jednej z fabrík Albina Mortona.“

„Toho oceliara?“ spýtal sa Noe.

„Áno. Pri tom požiaru zomreli dvaja z jeho zamestnancov.“

„Predpokladám, že tých za stratu nepovažuje,“ dodal Hugo. Ešte donedávna sa pohyboval medzi spodinou mesta a dobre poznal praktiky veľkoobchodníkov a ich záujem o zamestnancov. Ľudský život pre nich nemal cenu.

„Nie. Ale spolovice zrútenú budovu, v ktorej sa najbližšie mesiace nič nevyrobí, áno. Nestihne dodržať zákazky pre železnicu, a tým utrpí vážnu stratu na zisku. A Morton, tak ako všetci boháči, nerád prichádza o peniaze.“

„Najväčší skupáni sú tí najbohatší ľudia. Nič v zlom,

Ilar,“ zhodnotil Hugo.

„To je v poriadku. Navyše rozhodne nie som najbohatší v tomto meste. Zatiaľ,“ posledné slovo vyslovil takmer šeptom. Ak mu aj niektorý z bratov chcel položiť ďalšiu otázku, ani jeden nedostal príležitosť. Ozvalo sa klopanie na dvere.

„Otvorím,“ povedal Hugo a odšuchtal sa k vstupným dverám. Onedlho sa vrátil v sprievode dvoch mužov.

Prvý z nich bol vysoký a štíhly, s výraznými kútmi a nahrbenými ramenami, ktorého ako tieň nasledoval nižší zavalitý chlapík s hustými čiernymi fúzmi.

„Ilarion Durgen?“ uistil sa ten vyšší, akoby sa nepoznali, hoci Ilar vedel, že je to len naoko. Aj keď sa nikdy predtým nerozprávali, jeden o druhom dobre vedeli.

„Áno.“

„Posiela ma za vami pán Morton. Toto vám mám odovzdať,“ podal mu obal plný dokumentov. „Je tam aj poverenie, aby vás vo fabrike pustili všade, kam budete chcieť. V prípade akýchkoľvek otázok a nezrovnalostí ako aj výsledkov vyšetrovania ma neváhajte kontaktovať.“ Potom mu podal vizitku. Ilar sa tváril, že si ju číta.

Todd Sheppard, osobný asistent Albina Mortona a právnik v jednom, zatiaľ v tichosti stál a čakal. Naopak korpulentný Lyndon Whels prešľapoval z nohy na nohu a na tvári mal, ako zvyčajne, výraz dokonalej nudy. Na prvý pohľad by si nikto nepomyslel, že je to jeden z najlukratívnejších Bráničov v meste.

„Isteže. Ďakujem,“ odvetil Ilar po chvíli a zdvorilo sa na oboch usmial.

„Páni,“ Sheppard sotva sklonil hlavu na pozdrav a s noblesou odkračal s Whelsom v päťách.

„Morton sa ani neobťažoval prísť osobne,“ zašomral

Hugo, keď sa za oboma mužmi zatvorili dvere.

„Takí ako on takmer nikam nechodia osobne. Je to pod ich úroveň, preto zamestnávajú ľudí ako Sheppard,“ objasnil mu Ilar a podal zložku Noemovi.

Ten ju otvoril a okamžite sa začal prehrabovať v halde papierov. Ilar sa k nemu sklonil a obaja sa začítali do podkladov od Shepparda.

Hugo sa cítil tak trochu zbytočný, preto sa rozhodol, že aspoň uvarí kávu. Odišiel do vedľajšej miestnosti a len v pozadí vnímal, ako Ilar s Noemom rozoberajú obsah zložky.

„Bartlová. Na niečo také je príliš múdra. Tú ženu rešpektujem,“ prehovoril Ilar.

„Pretože je bohatá?“ kontroloval mu Noe a Hugo v jeho hlase rozoznal podráždenie.

„Nie. Pretože zbohatla vlastnou zásluhou.“

Pomedzi syčanie vriacej vody začul tiché, akoby nemeselé ťuk-ťuk. Najprv ho ignoroval, no onedlho sa ozvalo znovu. Potom sa dvere pootvorili a dovnútra sa vtisla hlava s príliš veľkým, ale zrejme módnym klobúkom.

„Prepáčte, ale hľadám pána Durgena. Teda zrejme hľadám všetkých troch Durgenovcov,“ prehovorila.

„Nech sa páči,“ ozval sa a pozrel na to vyplašené stvorenie vo dverách.

Mladá žena v drahých šatách sa naňho placho usmiala. *Zvláštne*, pomyslel si Hugo. Väčšina snobov nie je nemeslá a ani slušná. Zvyčajne si ho prezerajú celkom neskrývane a s nemalou dávkou opovrhnutia. Žena k nemu podišla a zrakom pritom na chvíľu spočinula na jeho Kostenke.

„Pekná vychádzková palica. Vy ste ten Smrtič?“ spýtala sa bez opovrhnutia či zvedavosti, na ktoré bol Hugo zvyknutý.

„Áno,“ odvetil a čakal nejakú uštipačnú poznámku.

„Ťažký dar. Mal ho aj môj brat. Keď mal desať rokov, skočil pod vlak.“

„Aha,“ odvetil Hugo. Vyjadrovanie akejkol'vek ľútosti nebolo jeho silnou stránkou. A tak sa radšej sústredil na prípravu kávy.

„Nasledujte ma,“ povedal hneď, ako skončil a odviedol ju k bratom.

„Slečna Perkinsová,“ oslovil ženu Ilar, len čo ju uvidel a okamžite vstal. „Prosím, posaďte sa,“ odtiahol jedno z dvoch kresiel pred najväčším stolom, ktorý stál v strede miestnosti. „Kávu?“ spýtal sa a okamžite jej podával pohár, ktorý dovtedy držal Hugo.

„Ďakujem. To je od vás láskavé.“ Slečna Perkinsová sa pohodlne usadila, trochu si odpila a spokojne sa usmiala.

Aspoňže viem uvariť dobrú kávu, pomyslel si Hugo. Na niečo tu predsa len budem dobrý.

„Čo vás k nám privádza?“ spýtal sa Ilar a prisadol si k nej.

Noemovi neuniklo, aké miesto si jeho brat zvolil. Neposadil sa za stôl, aby ju neodstrašil. *Ilar to s ľuďmi naozaj vie,* pomyslel si uznanelivo.

„Ide o môjho snúbenca. Nicholasa Aermana. Pred štyrmi dňami zmizol.“

Aerman. To meno okamžite upútalo Noemovu pozornosť. Nicholas Aerman, syn Luisa G. Aermana, ktorý daroval Hospicu svätého Algerona dvestotisíc onedlho potom, ako Vkladač zabil svoju druhú obeť.

„Jeho otec nevie, že tu som. Ani môj. Nedovolili by mi to. Kontaktovali riaditeľa Komisariátu a ten na to nasadil svojich najlepších ľudí. Aspoň toľko mi povedal otec. No teraz, keď sa objavili tie príšery, má Komisariát určite plné ruky práce,“ pokračovala dievčina stále trochu nesmelo.

Noe sa sústredil a vkradol sa jej do myšlienok.

Nemusíš im to všetko vysvetľovať, Alica. Upokoj sa. Zaujíma ich to, že im zaplatíš, nie tvoje dôvody.

„Viete, môj snúbenec Nicholas nie je z tých najbystrejších. Je prchký a ľahkovážny. Miestami nezodpovedný a trochu arogantný, ale nie je to zlý človek.“ *Pri jeho otcovi je zázrak, že z neho vyrástol aspoň takýto muž. Och, mlč už, Alica! To ich predsa nezaujíma. A ty ho nemôžeš takto ohovárať pred cudzími ľuďmi. Ak sa to otec dozvie, bude s tebou koniec.*

„Zaplatím vám. Koľko len chcete. Len ho, prosím, nájdite,“ vypadlo z nej odrazu. Noe si všimol, že sa jej trasú ruky.

„Začnime od začiatku, slečna Perkinsová. Čo mi viete povedať o tom dni, keď zmizol? Kto ho videl naposledy?“ spýtal sa Ilar a povzbudivo sa na ňu usmial. A zrejme nielen usmial, lebo chvenie jej rúk okamžite poľavilo.

„Bolo to v piatok. Prišiel k nám aj s otcom na večeru. Ako možno viete, naše zásnuby sme ohlásili len nedávno a matka trvá na tom, aby sa naše rodiny utužovali už teraz. Dojedly sme krátko po deviatej. To viem celkom presne, pretože muži sa potom odobrali do pánskeho salóna a matka chcela, aby som cvičila na klavíri, až kým Nicholas neodíde. Keď sa s nami rozlúčil, bola hodina pred polnocou.“

„Takže odišiel v sprievode svojho otca?“ pokračoval Ilar.

„Nie. Ten odišiel krátko po večeri. Nicholas zostal s mojím otcom sám. Zrejme rozoberali moje veno.“

To si nemala hovoriť, Alica. Žena o peniazoch nikdy nehovorí. Upokoj sa. Sústreď sa. „Zrejme to tak plánovali od začiatku. Prišli dvoma kočmi.“

Alica si obtrela spotené dlane do hodvábnej sukne a po-

tom pozrela na Huga Durgena, ktorý stál celý čas po jej pravici.

„Ešte kávu?“ spýtal sa, očividne zaskočený jej pohľadom.

„Nie. Ďakujem,“ usmiala sa naňho a trochu sa uvoľnila. Pohľad na toho Smrtiča ju z nejakého dôvodu, ktorému ani sama nerozumela, upokojoval. Možno to bolo tým, že jej pripomínal brata. Dnes by bol približne v jeho veku. *Ktovie, ako by vyzeral.* Ani raz jej nenapadlo, že ten pocit pokoja v nej vyvolal iný z bratov.

„Obávam sa, že nič viac neviem,“ prehovorila, keď sa znovu otočila k Ilarionovi.

„To je v poriadku. Zisťovanie informácií je naša práca,“ odvetil jej.

„Bola by som rada, ak by naša dohoda zostala v tajnosti. Nechcem, aby sa o nej dozvedel otec. Alebo lord Aerman,“ povedala už sebavedomejšie. *Dobre som ich včera počula. Lord Aerman sa rozprával s mojím otcom,* spomínala a v mysli si znovu prehrávala ich slová.

„Ak ho nenájdu, tak mu treba. Boh vie, že z toho chlapca nič poriadne nevyrástlo.“

„Je to tvoj jediný dedič, Luis.“

„Ešte nie som taký starý, aby som si nemohol urobiť nového. Ak ho nenájdu, možno si tvoju dcéru vezmem sám.“

„Prečo nie? Možno by to bolo ešte lepšie,“ odvetil mu jej otec s pobavením.

Toho muža si nikdy nevezmem. Radšej sa hodím pod vlak ako môj brat, rozhodla sa v duchu.

„To nebude nutné, slečna Perkinsová,“ prehovoril Noe po prvýkrát. Alica naňho chvíľu zmätene pozerala, kým